

สรุปผล อภิปรายผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ในการเสนอผลการวิจัย เรื่อง การนำเสนอโครงการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยในวิทยาลัยครู นั้น ครอบคลุมเนื้อหาสาระดังนี้คือ วัตถุประสงค์ของการวิจัย สมมติฐานในการวิจัย วิธีดำเนินการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลการวิจัย การอภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะซึ่งผู้วิจัยจะได้กล่าวตามลำดับดังมีรายละเอียดต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษา และวิเคราะห์สภาพการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยในวิทยาลัยครู ในด้านความมุ่งหมาย วิธีการจัด และการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ประเภทและประโยชน์ของกิจกรรมที่จัด การประเมินผล ปัญหา อุปสรรค ตลอดจนข้อเสนอแนะ
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทยกับนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย เกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย
3. เพื่อเสนอโครงการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยในวิทยาลัยครู

สมมติฐานในการวิจัย

อาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทย และนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย มีความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยในวิทยาลัยครูแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ อาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทย และนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยในวิทยาลัยครู 12 แห่งได้แก่ วิทยาลัยครูสงขลา วิทยาลัยครู

นครศรีธรรมราช วิทยาลัยครูมหาสารคาม วิทยาลัยครูนครราชสีมา วิทยาลัยครู
 หนองบัว วิทยาลัยครูสวนสุนันทา วิทยาลัยครูพระนครศรีอยุธยา วิทยาลัยครูเพชร
 จันทบุรี วิทยาลัยครูพิบูลสงคราม พิษณุโลก วิทยาลัยครูอุตรดิตถ์ วิทยาลัยครูนครปฐม
 และวิทยาลัยครูกาญจนบุรี กลุ่มตัวอย่างรวมทั้งสิ้น 521 คน และได้รับแบบสอบถามคืน
 จำนวน 436 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 83.69

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมี 2 ฉบับคือ
 สำหรับอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทย และนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย แบบสอบถาม
 ทั้ง 2 ฉบับ แบ่งออกเป็น 2 ภาค และผู้วิจัยเพิ่มเติมภาคที่ 3 เพื่อให้การวิจัยเป็น
 แนวทางในการเสนอโครงการให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ภาคที่ 1 เป็นข้อความเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามโดย
 อาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทยจะถามในเรื่อง เพศ อายุ คุณวุฒิ ระดับชั้นที่สอน วิชา
 ในหมวดภาษาไทยที่สอน อายุราชการ จำนวนชั่วโมงที่สอนต่อสัปดาห์ และหน้าที่พิเศษ
 ที่นอกเหนือจากการสอน นักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยจะถามในเรื่อง เพศ อายุ และ
 ระดับชั้นที่ศึกษา

ภาคที่ 2 เป็นข้อความเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยใน
 วิทยาลัยครู ด้านความมุ่งหมาย วิธีการจัด การเข้าร่วมกิจกรรม ประเภทของ
 กิจกรรมที่จัด ประโยชน์ของกิจกรรมที่จัด การประเมินผล ปัญหา อุปสรรคและ
 ข้อเสนอแนะตามความนึกเห็นของอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทย และนักศึกษาวิชาเอก
 ภาษาไทย ในวิทยาลัยครู ซึ่งแบบสอบถามในภาคที่ 2 นี้จะมีข้อความเหมือนกันทั้ง
 2 ฉบับ คือทั้งอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทย และนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย

ภาคที่ 3 เป็นข้อมูลที่สรุปจากเอกสารและการสัมภาษณ์เกี่ยวกับกิจกรรม
 เสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยในวิทยาลัยครู

การเก็บรวบรวมข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัย ได้แจกแบบสอบถามด้วยตนเองทั้งหมดและเก็บคืนบางส่วนที่เหลือ
 ใ้กลับมาหมายให้ตัวแทนของผู้วิจัย ซึ่งปฏิบัติราชการในวิทยาลัยครูนั้น ๆ ส่งกลับคืน

มาให้ผู้วิจัยทางไปรษณีย์แล้วผู้วิจัยนำแบบสอบถามทั้งหมดมาคัดเลือกฉบับที่สมบูรณ์จึงวิเคราะห์โดยใช้วิธีการทางสถิติดังนี้

1. ข้อมูลที่เป็นสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์โดยแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ (Percent)
2. เปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทยและนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย เกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ในด้านความสม่ำเสมอของการจัดและประโยชน์ของกิจกรรมที่จัด วิเคราะห์โดย หาค่าเฉลี่ย (Mean) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และทีทดสอบ (t-test)
3. ข้อมูลที่เป็นความมุ่งหมาย วิธีการจัด การเข้าร่วม การประเมินผล ปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะของกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยตามความคิดเห็นของอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทยและนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย วิเคราะห์โดยแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละ (Percent)

สรุปผลการวิจัยและอภิปรายผล

การสรุปผลการวิจัย จะได้แยกกล่าวสรุปเป็น 3 ภาค คือวิเคราะห์สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม วิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยและเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทย และนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยในด้านความสม่ำเสมอในการจัดกับประโยชน์ของกิจกรรมที่จัด ตลอดจนวิเคราะห์เอกสารและการสัมภาษณ์ทั้งรายละเอียด ซึ่งจะนำเสนอตามลำดับดังนี้

ภาคที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม แบ่งออกเป็น 2 ตอนดังนี้

ตอนที่ 1 สถานภาพของอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทย ซึ่งมีจำนวนทั้งสิ้น 90 คน ส่วนใหญ่เป็นหญิงคือมีจำนวน 58 คน อายุจะมากคือตั้งแต่ 36 ปีขึ้นไป ซึ่งมีจำนวน 54 คน จากทั้งหมด ส่วนใหญ่มีวุฒิสถุศาสตรบัณฑิตปริญญาโท ระเบียบชั้นที่สอนเป็นระดับ ค.บ.มากกว่า ป.กศ.ชั้นสูง วิชาในหมวดที่สอนมากที่สุดคือวิชาการใช้ภาษาไทยระยะเวลาที่ทำการสอน ส่วนใหญ่ 10 ปีขึ้นไป จำนวนที่สอนใน 1 สัปดาห์ ร้อยละ 50 ที่สอน 10 ชั่วโมงขึ้นไป และหน้าที่พิเศษที่ปฏิบัติมากที่สุดคือ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

การอภิปรายผล อาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทย เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย เพราะโดยธรรมชาติและลักษณะของวิชาแล้ว ผู้ที่ศึกษาหรือสอนวิชาภาษาไทยมักเป็น เช่นนั้นและส่วนใหญ่จะอายุมากทั้งนี้อาจจะเนื่องมาจาก วิทยาลัยครูที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ทั้ง 12 แห่ง เป็นวิทยาลัยครูที่ตั้งมานานจัดอยู่ประเภทวิทยาลัยครูเก่า ความพร้อมของบุคลากรมีมากในระยะหลังจึงไม่ไ้เปิดรับ อาจารย์บรรจุนใหม่เช่นวิทยาลัยครูที่ เเท็งกอตัง ซึ่งส่วนใหญ่จึงมีระยะเวลาสอน 10 ปีขึ้นไป และวิทยาลัยครูเหล่านี้มัก เปิดสอนในระดับปริญญาตรีก่อนวิทยาลัยครูอื่น ๆ อาจารย์จึงกระตือรือร้นที่จะเพิ่ม คุณวุฒิของตนเอง อาจารย์ส่วนใหญ่จึงมีคุณวุฒิปริญญาโทมากกว่าปริญญาตรี ทั้งนี้ สอดคล้องกับนโยบายของกรมการฝึกหัดครูที่จะสนับสนุน ส่งเสริมวิทยฐานะของ อาจารย์ในวิทยาลัยครูที่จะให้มีวุฒิปริญญาโทขึ้นไป ส่วนสาเหตุที่อาจารย์สอนวิชา การใช้ภาษาไทยมากที่สุด และสอนระดับ ค.บ.มากกว่า ป.กศ.ชั้นสูง เพราะวิชา การใช้ภาษาไทยเป็นวิชาบังคับพื้นฐานทั่วไปแก่นักศึกษาทุกวิชาเอกในระดับ ป.กศ.ชั้นสูง และค.บ. 4 ปี ต่อศึกษา นอกจากนี้การจัดหลักสูตรของการฝึกหัดครู มี 2 ประเภท คือ สำเร็จชั้น ป.กศ.ชั้นสูง 2 ปี แล้วศึกษาต่อ ค.บ. 2 ปี ได้วุฒิปริญญาตรีประเภท หนึ่ง ส่วนอีกประเภทหนึ่ง สำเร็จชั้น ม.ศ.5 (ตามหลักสูตรเก่า) หรือ ม.6 (ตาม หลักสูตรใหม่) ศึกษาต่อ ค.บ.4 ปี ได้วุฒิปริญญาตรี ลักษณะการจัดหลักสูตรเช่นนี้ จึง มีนักศึกษาระดับ ค.บ.มากกว่า ป.กศ.ชั้นสูง อาจารย์จึงสอนระดับ ค.บ.มากกว่า ป.กศ.ชั้นสูง

ตอนที่ 2 สถานภาพของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย นักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย ที่ตอบแบบสอบถามมีจำนวนทั้งสิ้น 346 คน อายุของนักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จะมีอายุ 24 ปีขึ้นไป ระดับชั้นที่ศึกษาเป็นระดับ ค.บ.มากกว่า ป.กศ.ชั้นสูง และเป็น นักศึกษาหญิงมากกว่านักศึกษาชาย

การอภิปรายผล นักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยที่ตอบแบบสอบถามเป็นเพศหญิง มากกว่าเพศชาย และส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาระดับ ค.บ.มากกว่า ป.กศ.ชั้นสูง เพราะ ลักษณะเนื้อหาวิชาที่ศึกษา และความนิยมในอาชีพว่าผู้ที่ประกอบอาชีพครูในชุมชนท้องถิ่น ทั่ว ๆ ควรเป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย จึงมีผลถึงผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นเพศหญิง

มากกว่าเพศชาย และเนื่องจากลักษณะหลักสูตรการฝึกหัดมีลักษณะที่กล่าวข้างต้น จึงเป็นผลให้นักศึกษาที่ตอบแบบสอบถามเป็นนักศึกษาระดับ ค.บ.มากกว่า ป.กศ.ชั้นสูง นอกจากนี้ นักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยส่วนใหญ่เป็นนักศึกษาที่สำเร็จชั้น ป.กศ.สูง ออกไปรับราชการครูเป็นเวลานานแล้วกลับมาศึกษาต่อ อายุของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่จึงมีอายุ 24 ปีขึ้นไป

ภาคที่ 2 คะแนนเฉลี่ยและเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทย กับนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย เกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย แบ่งการวิเคราะห์ภาคนี้เป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ความมุ่งหมาย วิธีการจัด และการเข้าร่วมกิจกรรมของอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทย และนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย สรุปได้ดังนี้

1.1 ความมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย อาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทย และนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย มีความคิดเห็นตรงกัน โดยลำดับความสำคัญที่เห็นด้วยมากที่สุด รองลงมาและน้อยที่สุด ดังนี้ คือ ทั้งอาจารย์และนักศึกษาเห็นว่า กิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย มุ่งเพื่อให้มีความรู้และทักษะทางภาษาไทยดีขึ้น รองลงมาคือ เพื่อฝึกให้รู้จักทำงานร่วมกับผู้อื่น และที่เห็นด้วยน้อยที่สุด คือ เพื่อให้มีทัศนคติที่ดีต่อวิชาภาษาไทย

1.2 วิธีการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยในวิทยาลัยครูทั้งอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทยและนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย ให้ความเห็น ทั้งตรงกันและต่างกัน ดังนี้ ที่อาจารย์และนักศึกษาให้ความเห็นตรงกันคือ คำนึงการมีระเบียบและชอบช่วยเหลือกันใหญ่ทางเห็นว่า มีบางกิจกรรมที่มี คำนึงการปฏิบัติหน้าที่ของอาจารย์ที่ปรึกษาจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรส่วนใหญ่ เห็นว่า ปฏิบัติได้ก็พอสมควร คำนึงการวางแผนและดำเนินกิจกรรมส่วนใหญ่เห็นว่า อาจารย์และนักศึกษาร่วมกันวางแผน คำนึงความพร้อมของเครื่องมือและอุปกรณ์ส่วนใหญ่เห็นว่า ไม่พร้อมและฝ่ายกิจกรรมต้องจัดหาเอง คำนึงงบประมาณที่นำมาจัดกิจกรรม ส่วนใหญ่เห็นว่า ได้จากงบประมาณของวิทยาลัย

และที่อาจารย์กับนักศึกษาให้ความเห็นต่างกัน คือ คำนวณรับผิดชอบในการจัดกิจกรรม อาจารย์เห็นว่าเป็นอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทย แต่นักศึกษาเห็นว่าเป็นอาจารย์ผู้สอนวิชาภาษาไทยร่วมกับนักศึกษา คำนวณการแต่งตั้งและระยะเวลาการดำรงตำแหน่งของอาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์เห็นว่า หัวหน้าภาควิชาภาษาไทยแต่งตั้งและมีระยะเวลาในการดำรงตำแหน่ง 1 ปี แต่นักศึกษาต่างตอบว่า ไม่ทราบทั้งการแต่งตั้งและระยะเวลาการดำรงตำแหน่ง

1.3 การเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ทั้งอาจารย์และนักศึกษาให้ความเห็นว่า ส่วนใหญ่เข้าร่วมทุกครั้ง แต่เวลาที่เหมาะสมในการจัดกิจกรรมนั้น ทั้งอาจารย์และนักศึกษา ให้ความเห็นต่างกัน คือ อาจารย์ส่วนใหญ่เห็นว่า ควรจัดหลังเลิกเรียนแล้ว แต่นักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่า ควรจัดในเวลาเรียน

การอภิปรายผล ความมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ที่สำคัญคือ เพื่อให้ นักศึกษามีความรู้และทักษะทางภาษาไทยดีขึ้น ความมุ่งหมายที่สำคัญดังกล่าวสอดคล้อง กับความมุ่งหมายของหลักสูตรวิชาภาษาไทย ของกรมการฝึกหัดครู พ.ศ. 2519 ที่ใช้อยู่ในปัจจุบันที่ ต้องการให้มีความรู้และความเข้าใจภาษาไทยและยังสอดคล้องกับที่ ประภาพรพรณ สุวรรณสุข¹ ได้กล่าวไว้ในจุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร วิชาภาษาไทยประเภทมัธยมศึกษาไทยว่า เพื่อช่วยส่งเสริมความรู้ความสนใจทางด้าน ภาษาไทยมากยิ่งขึ้นอีกด้วย

ในด้านการจัด สภาพการจัดการเรียนการสอนในวิทยาลัยครูนั้นจำเป็นต้องมีการส่งเสริมการแสดงออก ถึงความสามารถของนักศึกษาครูแต่ละคน อาจารย์ในวิทยาลัยครูตระหนักความสำคัญในข้อนี้จึงพยายามหาทางกระตุ้น และสนใจนักศึกษา อาจารย์ส่วนใหญ่ก็สนิทสนมกับนักศึกษาการทำงานจึงเป็นไปได้ในลักษณะที่

¹ประภาพรพรณ สุวรรณสุข, เอกสารการสอนชุดวิชาการเรียน การสอน (สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยนครราชสีมา, 2523), หน้า 67.

เป็นการทำงานร่วมกันของอาจารย์กับนักศึกษา การวางแผนการจัดกิจกรรมจึงมีลักษณะเป็นการวางแผนร่วมกันด้วย การวางแผนการจัดกิจกรรมลักษณะนี้สอดคล้องกับผลงานวิจัยของวณิช ปัทมลิขิตกุล¹ และสมลักษณ์ สุกหอม² กล่าวไว้ ส่วนด้านการปฏิบัติงานของอาจารย์ที่ปรึกษาจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย จะปฏิบัติงานได้ทีพอสมควร ทั้งนี้อาจจะ เป็นเพราะการเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาจัดกิจกรรมในวิทยาลัยครูต่าง ๆ เป็นไปตามความสนใจและความยินยอมพร้อมใจของอาจารย์นั้น ๆ ซึ่งผู้วิจัย ชักถาม อาจารย์ในวิทยาลัยครูทั้ง 12 ที่กล่าวมาข้างต้นต่างให้ความเห็นตรงกันว่า การเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาขึ้นกับความสนใจของอาจารย์แล้วหัวหน้าภาควิชาจึงแต่งตั้งภายหลังทางคานงประมาณส่วนใหญ่ได้มาจากงบประมาณของวิทยาลัย ซึ่งจัดสรรให้น้อยมากในแต่ละปี จึงไม่เพียงพอที่จะซื้อหรือจัดหาอุปกรณ์และอุปกรณ์ได้เพียงพอ ซึ่งกิจกรรมบางประเภท ฝ่ายจัดกิจกรรมต้องจัดหาเอง มีผลไปถึงการวางระเบียบและขอบข่ายของกิจกรรม เพราะการจะวางระเบียบและขอบข่ายของกิจกรรมที่แน่นอนลงไป ต้องขึ้นอยู่กับความพร้อมหลาย ๆ ด้าน เช่น ความพร้อมของบุคคลที่เข้าร่วมกิจกรรม งบประมาณ เครื่องมือ อุปกรณ์ ฯลฯ ความพร้อมในด้านต่าง ๆ เหล่านี้ จะช่วยให้การจัดกิจกรรมมีประสิทธิภาพและสามารถช่วยให้วางระเบียบและขอบข่ายของกิจกรรมได้แน่นอน แต่เนื่องจากในวิทยาลัยครูต่างก็ขาดงบประมาณ เครื่องมือ และอุปกรณ์ตามผลวิจัยที่กล่าวมาข้างต้น การจะวางระเบียบและขอบข่าย จึงมีได้ในบางกิจกรรม

¹วณิช ปัทมลิขิตกุล, "การสำรวจความสนใจของนักเรียนที่มีต่อกิจกรรมเสริมหลักสูตรในโรงเรียนสามเสนวิทยาลัย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2511), หน้า 8.

²สมลักษณ์ สุกหอม, "โปรแกรมการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยของโรงเรียนมัธยมศึกษาในกรุงเทพมหานคร" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2522), หน้า 92.

ที่ประสบปัญหาต่าง ๆ น้อย และนักศึกษาสนใจ ดังนั้นการวางระเบียบและ
 ขอบข่ายของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยในวิทยาลัยครูจึงมีบาง
 กิจกรรมที่วางระเบียบไว้ เหตุผลอีกประการหนึ่งคือ การวางระเบียบและขอบข่าย
 ของการจัดกิจกรรม จะปรากฏในกิจกรรมที่นักศึกษาส่วนใหญ่สนใจ ทั้งนี้ อาจจะ
 เนื่องจากกิจกรรมนั้นเมื่อส่วนใหญ่สนใจก็จะเข้าร่วมกิจกรรมกันมาก เมื่อเข้าร่วม
 มากปัญหาต่าง ๆ ก็มากจำเป็นต้องมีระเบียบและขอบข่ายแน่นอน เพื่อให้การทำงาน
 มีระบบ ไม่ยุ่งยาก ตลอดจนลดปัญหาต่าง ๆ เพราะการมีระเบียบ ขอบข่าย จะช่วย
 ให้เกิดความเสมอภาคและความยุติธรรมแก่นักศึกษาทุกคนช่วยตัดสิทธิพิเศษที่จะเกิด
 แก่ผู้ใดในการร่วมกิจกรรมด้วยจึงนี้สอดคล้องกับที่ วิษา วิสเพ็ญ ไท่กล้าไว้ว่า
 แนวทางในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยที่สำคัญ 1 ใน 9 ข้อ คือ
 กิจกรรมนั้นควรให้ความเสมอภาคและความยุติธรรมแก่นักศึกษาทุกคน¹ ซึ่งการมี
 ระเบียบและขอบข่ายจะช่วยให้ได้มากสำหรับข้อนี้ อย่างไรก็ตามกิจกรรมใดที่มีระเบียบ
 และขอบข่ายเพื่อใช้ในการควบคุมกิจกรรมกิจกรรมนั้น ๆ ควรกำหนดขอบเขตอย่าง
 กว้าง ๆ สามารถยืดหยุ่นได้ ดังที่ โรเจอร์ เดวิส ฮาร์โรลด์ (Roger Davis
 Harrold) กล่าวไว้ว่าการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรนั้นข้อสำคัญข้อหนึ่งที่ควรคำนึง
 ถึงคือ "นักศึกษาที่มีความแตกต่างกันในค่านิยมภาวะ การควบคุมกิจกรรม ควรกำหนด
 ขอบเขตไว้อย่างกว้าง ๆ สามารถยืดหยุ่นได้"² คำกล่าวนี้ จึงเป็นคำตอบได้อย่างดี
 แล้วว่า ควรกำหนดขอบเขตอย่างกว้าง ๆ สามารถยืดหยุ่นได้เพราะนักศึกษามี
 ความแตกต่างกันในค่านิยมภาวะหลาย ๆ ด้าน

¹วิษา วิสเพ็ญ, "กิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยของวิทยาลัยครู
 ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชามัธยมศึกษา
 บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519).

²Roger Davis. Harrold, "The Control of Student Extra
 Curricular Life-American Higher Education," Dissertation
 Abstracts Vol. 27, No. 3. (February, 1967), p. 2782-A.

และในด้านการเข้าร่วมกิจกรรมนั้น อาจารย์และนักศึกษาส่วนใหญ่เข้าร่วมกิจกรรมทั้งนี้คงเป็นเพราะกิจกรรมส่วนใหญ่ในวิทยาลัยครูจัดขึ้นตามความสนใจของอาจารย์และนักศึกษา จึงเป็นการช่วยกันวางแผนช่วยกันจัดของอาจารย์และนักศึกษา ซึ่งการจัดกิจกรรมในลักษณะดังกล่าว เป็นหลักการที่ดี สอดคล้องกับที่ คัมบลิว อี. มิดเดิลตัน (W.E. Middleton) ได้กล่าวไว้ว่า โครงการกิจกรรมทุกโครงการเป็นกิจกรรมเสริมสร้างที่อาศัยพื้นฐานความต้องการ ความสนใจของนักศึกษาและสถาบันเป็นหลัก¹

สำหรับเวลาที่เหมาะสมในการจัดกิจกรรมนั้น ไม่ว่าจะจัดในเวลาเรียนหรือนอกเวลาเรียนตามความเห็นของนักศึกษาและอาจารย์ สิ่งที่ต้องคำนึงถึงมากที่สุดคือ ควรจัดในเวลาที่สามารถใช้วัสดุอุปกรณ์ประกอบของวิชาภาษาไทยได้มากที่สุด สำหรับเวลาที่เหมาะสมในการจัดกิจกรรมนั้น เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์ ได้ให้ข้อคิดไว้ว่า อาจใช้เวลาก่อนหรือหลังเวลาเรียนตามปกติ แต่ควรกำหนดระยะเวลาที่แน่นอนตายตัวลงไป และจัดเวลาให้เป็นส่วนหนึ่งของเวลาเรียน² เมื่อเป็นเช่นนี้วิทยาลัยครูแต่ละแห่งจึงควรมีปฏิทินกิจกรรมเป็นคู่มือประกอบในการจัดกิจกรรมแต่ละปีการศึกษา

ตอนที่ 2 ความสม่ำเสมอในการจัดและประโยชน์ของกิจกรรมที่จัดขึ้นตามความเห็นของอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทยและนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย ตลอดจนเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์กับนักศึกษาคตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า "อาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทยกับนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยมีความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยแตกต่างกัน" ดังที่ผู้วิจัยจะสรุปต่อไปนี้

¹ W.E. Middleton, "Basic Principle of Extra Curricular Activities" XXXI (April 1960) : 236-237.

² เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์, เอกสารประกอบคำบรรยายวิชาบริหาร
311 การบริหารกิจกรรมนักเรียน, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก
2520, หน้า 123.

1.1 ความสม่ำเสมอในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ทั้งอาจารย์และนักศึกษา ส่วนใหญ่เห็นว่า มีการจัดอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง ซึ่งผู้วิจัยจะสรุปค่านต่าง ๆ ที่จัดโดยแยกตามประเภทของกิจกรรมทั้ง 3 ประเภท อันได้แก่ กิจกรรมเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทย กิจกรรมเกี่ยวกับหลักภาษาไทย และกิจกรรมเกี่ยวกับวรรณคดีไทยดังต่อไปนี้

กิจกรรมเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยซึ่งเป็นกิจกรรมเกี่ยวกับการพูด อาจารย์เห็นว่ามีการจัดอภิปราย ปาฐกถา โต้ว่าที่ ของนักศึกษาในวิทยาลัยมากกว่ากิจกรรมประเภทอื่น ๆ ($\bar{X} = 1.69$) และนักศึกษาเห็นว่ามีการจัดกิจกรรมประเภทนี้มากกว่ากิจกรรมอื่น ๆ เช่นกัน ($\bar{X} = 1.80$) กิจกรรมเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทย ซึ่งเป็นกิจกรรมเกี่ยวกับการฟัง อาจารย์เห็นว่า กิจกรรมประเภทที่ให้ฟังทำนองเสนาะ เพลงไทยจากเทป วิทยุ โทรทัศน์ จัดมากกว่ากิจกรรมอื่น ๆ ($\bar{X} = 1.87$) และนักศึกษาเห็นว่า มีการจัดกิจกรรมประเภทที่ใช้ฟังบุคคลภายนอกอภิปราย ปาฐกถา และโต้ว่าที่ในวิทยาลัยจัดมากกว่ากิจกรรมอื่น ๆ ($\bar{X} = 1.95$) กิจกรรมเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทย ซึ่งเป็นกิจกรรมเกี่ยวกับการอ่าน อาจารย์เห็นว่ากิจกรรมประเภทที่เป็นการอ่านและค้นคว้าจากห้องสมุด จัดมากกว่ากิจกรรมอื่น ๆ ($\bar{X} = 2.55$) และนักศึกษาเห็นว่า มีการจัดกิจกรรมประเภทนี้เช่นกัน ($\bar{X} = 2.56$) กิจกรรมเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทย ซึ่งเป็นกิจกรรมเกี่ยวกับการเขียน อาจารย์เห็นว่า กิจกรรมประเภทที่เป็นการเขียนข่าว บทความ หรือเรื่องสั้นคิดป้ายนิเทศมากกว่ากิจกรรมอื่น ๆ ($\bar{X} = 2.05$) และนักศึกษาก็มีความเห็นเช่นกันว่าจัดกิจกรรมประเภทนี้มากกว่ากิจกรรมประเภทอื่น ๆ ($\bar{X} = 2.03$) และพบว่า กิจกรรมเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยทุกกิจกรรมไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมเกี่ยวกับการพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน ส่วนใหญ่มีการจัดอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง มีเพียงกิจกรรมเดียวที่นักศึกษาเห็นว่ามีการจัดอยู่ในเกณฑ์มาก คือกิจกรรมเกี่ยวกับการอ่านที่เป็นกิจกรรมการอ่านค้นคว้าจากห้องสมุด

กิจกรรมเกี่ยวกับหลักภาษาไทย อาจารย์เห็นว่า มีการจัดกิจกรรมประเภทรวบรวมคำที่มักเขียนผิดและอ่านผิดจากพจนานุกรม ($\bar{X} = 1.81$) และนักศึกษาเห็นว่า

มีการจัดกิจกรรมประเภท ประกวดการแต่งคำประพันธ์ต่าง ๆ มากกว่ากิจกรรมอื่น ๆ ($\bar{X} = 1.81$) และพบว่า กิจกรรมเกี่ยวกับภาษาไทยทุกกิจกรรมมีการจัดส่วนใหญ่อยู่ในเกณฑ์น้อย

กิจกรรมเกี่ยวกับวรรณคดีไทย อาจารย์เห็นว่า มีการจัดกิจกรรมประเภท จัดค่ายนิเทศหรือบอร์คเกี่ยวกับวรรณคดีไทย และกิจกรรมประเภทที่เป็นการจัดงานในวันสำคัญทางวรรณคดีหรือประเพณีไทย มากกว่ากิจกรรมอื่น ๆ ($\bar{X} = 1.92$) และนักศึกษาเห็นว่า มีการจัดกิจกรรมทั้ง 2 ประเภท มากกว่ากิจกรรมอื่น ๆ เช่นกัน ($\bar{X} = 2.06$) และพบว่า กิจกรรมเกี่ยวกับวรรณคดีไทยทุกกิจกรรมส่วนใหญ่มีการจัดอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง

สรุปได้ว่า ในด้านความสม่ำเสมอของการจัดกิจกรรมทั้ง 3 ประเภท คือ กิจกรรมเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทย หลักภาษาไทยและวรรณคดีไทยเฉลี่ยโดยส่วนใหญ่แล้ว มีการจัดอยู่ในเกณฑ์ปานกลาง

อภิปรายได้ว่า ความสม่ำเสมอในการจัดของกิจกรรมทั้ง 3 ประเภทที่ส่วนใหญ่ มีการจัดอยู่ในเกณฑ์ปานกลางโดยลำดับความสม่ำเสมอของการจัดกิจกรรมประเภทต่าง ๆ ดังนี้คือ กิจกรรมเกี่ยวกับการพูดส่วนใหญ่ที่จัด คือกิจกรรมอภิปรายปาฐกถาและโต้วาที ของนักศึกษาในวิทยาลัยครู ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนวิชาภาษาไทยที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน มีรายวิชาบังคับพื้นฐานที่นักศึกษาทุกคนต้องศึกษาคือ วิชา 102 วาหนการสำหรับครู การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเฉพาะในชั้นเรียนอาจจะไม่เป็นการพอเพียง ประกอบกับกิจกรรมลักษณะนี้ไม่ต้องใช้งบประมาณมาก สามารถจัดได้สะดวกกว่ากิจกรรมประเภทอื่น ๆ และนักศึกษาทุกคนได้มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมมากกว่ากิจกรรมอื่น ๆ อีกด้วย กิจกรรมนี้จึงมีการจัดมากกว่ากิจกรรมอื่น ๆ สอดคล้องกับที่คัตยบลิว อี มิคเคิลตัน (W.E. Middleton) ได้กล่าวไว้ว่า หลักการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร ที่ขึ้นควรยึดหลักที่ว่า กิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดขึ้นควรมีความสัมพันธ์กับกิจกรรมวิชาการและค่าใช้จ่ายในการมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมควรให้น้อยที่สุดเท่าที่สามารถเป็นไปได้และข้อสำคัญควรให้นักศึกษาทุกคนมีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมนั้น ๆ¹ กิจกรรมเกี่ยวกับการฟัง

¹ W.E. Middleton, "Basic Principle of Extra Curricular Activities," XXXI (April 1960) : 236-237.

ส่วนใหญ่ที่จัดคือ กิจกรรมการฟังทำนองเสนาะ เพลงไทย จากเทป วิทยุ โทรทัศน์ ไม่จัดเฉพาะนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยฟังเท่านั้น แต่จะจัดร่วมกับแผนกประชาสัมพันธ์ ของวิทยาลัยแต่ละวิทยาลัย โดยให้ฟังทำนองเสนาะ เพลงไทย ในเวลาเช้าก่อนที่เข้าเรียนหรือเวลาหยุดพักกับประทานอาหารกลางวัน และวิทยาลัยครูบางแห่ง เช่น วิทยาลัยครูพิบูลสงคราม พิษณุโลก วิทยาลัยครูอุตรดิตถ์ ยังจัดให้มีการหาปัญหา จากการฟังทำนองเสนาะนั้น ๆ มีการให้รางวัลสำหรับผู้ตอบถูกว่าคำประพันธ์ที่อ่าน ทำนองเสนาะหรือเพลงไทยนั้นมาจากวรรณคดีเรื่องใด ท่อนใดอีกด้วย ซึ่งผู้จัดทำรางวัลคือชมรมภาษาไทย และกิจกรรม อีกลักษณะหนึ่งที่จัดมากคือ กิจกรรมการฟัง บุคคลภายนอก อภิปราย ปาฐกถา และโต้วาที ในวิทยาลัย กิจกรรมลักษณะนี้ ชมรมภาษาไทยจะจัดร่วมกับฝ่ายจัดกิจกรรมขององค์การนักศึกษา จัดในวันกิจกรรมที่วิทยาลัยครูต่าง ๆ กำหนดไว้ ให้นักศึกษาทุกคนเข้าร่วมวิทยาลัยครูแต่ละแห่งจะกำหนดวันกิจกรรมต่างกันออกไป บางแห่งจัดภาคเช้าของวันอังคาร หรือภาคบ่ายของวันอังคาร บางแห่งจัดภาคบ่ายวันศุกร์ ฯลฯ แต่ทุกแห่งจะมีวันกิจกรรมอยู่ครึ่งวันต่อสัปดาห์หรือประมาณ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมงขึ้นไป กิจกรรมเกี่ยวกับการอ่าน ส่วนใหญ่ที่จัดคือ กิจกรรมการอ่านและค้นคว้าจากห้องสมุด เพราะกิจกรรมลักษณะนี้เป็นกิจกรรมที่ใช้ประกอบ หรือเสริมกิจกรรมการเรียนการสอนวิชา ไทย ๑๐๓ การเขียนรายงานการค้นคว้า ซึ่งนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย ส่วนใหญ่เลือกเรียน จึงจัดกิจกรรมการอ่านและค้นคว้าจากห้องสมุดมากกว่ากิจกรรมอื่น ๆ เพราะกิจกรรมนี้สัมพันธ์กับกิจกรรมวิชาการ กิจกรรมเกี่ยวกับการเขียน ส่วนใหญ่ที่จัดคือกิจกรรมเขียนข่าว บทความ หรือเรื่องสั้น ทัศนศึกษา วิทยาลัยครูต่าง ๆ จะมีป้ายนิเทศหน้าห้องสมุดภาษาไทย หรือหน้าห้องพัก อาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทย เป็นที่ศึกษาวรรณคดี บทความ หรือเรื่องสั้น ของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย และป้ายนิเทศนี้ใช้เป็นตัวประสานงานระหว่างอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทย กับนักศึกษา

กิจกรรมเกี่ยวกับหลักภาษาไทย กิจกรรมส่วนใหญ่ที่จัดได้แก่ กิจกรรมรวบรวมคำที่มักเขียนผิดและอ่านผิดจากพจนานุกรม กิจกรรมลักษณะนี้จะช่วยแก้ปัญหาการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องยิ่งขึ้น เพราะในปัจจุบันปัญหาการเขียนผิดและ

อ่านนึกเป็นปัญหาที่ประสบมากที่สุด กิจกรรมดังกล่าวเป็นกิจกรรมที่ช่วยปรับปรุงให้นักศึกษามีความสามารถและเกิดทักษะทางภาษาดีขึ้น อาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทยในวิทยาลัยครูคงจะตระหนักในปัญหาและความสำคัญของกิจกรรมนี้ จึงจัดกิจกรรมลักษณะนี้กันมากกว่ากิจกรรมอื่น ๆ

ข้อที่สามสังเกต เกี่ยวกับกิจกรรมหลักภาษาไทย คือกิจกรรมประเภทนี้มีการจัดอยู่ในเกณฑ์น้อย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะลักษณะเนื้อหาของวิชาหลักภาษาไทยไม่เอื้อต่อการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ก่อให้เกิดความรู้และความเพลิดเพลินไปพร้อมกัน ขณะรวมกิจกรรมประเภทนี้ประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งอาจจะเป็นเพราะทัศนคติของนักศึกษาครูที่มีต่อการเรียนภาษาไทย ไม่ชอบหลักภาษาไทย ดังผลวิจัยของคำรง กล่าวพากร¹ ที่กล่าวไว้ ทำให้นักศึกษาไม่สนใจและไม่กระตือรือร้นจะจัดกิจกรรมประเภทนี้ กิจกรรมประเภทนี้จึงมีการจัดอยู่ในเกณฑ์น้อย เมื่อเปรียบเทียบกับกิจกรรมการใช้ภาษาไทยและกิจกรรมวรรณคดีไทย

กิจกรรมเกี่ยวกับวรรณคดีไทย กิจกรรมส่วนใหญ่ที่จัด คือ กิจกรรมจัดป้ายนิเทศหรือบอร์ดเกี่ยวกับวรรณคดีไทย เพราะเป็นกิจกรรมที่ ใช้งบประมาณในการจัดน้อยกว่ากิจกรรมอื่น ๆ และจัดได้ง่ายกว่ากิจกรรมอื่น ๆ กิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ใดที่ใช้งบประมาณการจัดน้อย ย่อมทำได้โดยง่ายทั้งนี้เพราะวิทยาลัยครูต่าง ๆ นั้น ประสบปัญหาเรื่องงบประมาณในการจัดกิจกรรมมาก ดังที่ผลวิจัยที่ ของ วิณา วิสเพ็ญ²

¹คำรง กล่าวพากร, "การสำรวจทัศนคติของนักศึกษาครู ป.กศ. ที่มีต่อวิชาภาษาไทย" (วิทยานิพนธ์ปริญญาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2516).

²วิณา วิสเพ็ญ, เรื่องเดิม, หน้า ค.

สว่างจิต บารมีอวยชัย¹ และจรัส โพธิ์ศิริ² กล่าวไว้

กิจกรรมเกี่ยวกับวรรณคดีไทยที่จัดส่วนใหญ่คือกิจกรรมหนึ่ง คือกิจกรรมจัดงานวันสำคัญทางวรรณคดีหรือประเพณีไทย กิจกรรมลักษณะนี้ชมรมภาษาไทยหรืออาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทยและนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย จะจัดร่วมกับศูนย์วัฒนธรรมของวิทยาลัยครูแต่ละแห่ง ซึ่งทุกวิทยาลัยมีศูนย์วัฒนธรรมที่ได้เงินงบประมาณอุดหนุนจากวิทยาลัยมาก และศูนย์วัฒนธรรมของวิทยาลัยครูทุกแห่งดำเนินงานโดยบุคลากรที่มาจากภาควิชาภาษาไทยที่เป็นอาจารย์สอนวิชาภาษาไทย และนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยเป็นส่วนใหญ่ การจัดกิจกรรมลักษณะนี้จึงจัดมากและจัดร่วมกับศูนย์วัฒนธรรม เพราะความพร้อมเรื่องงบประมาณดังกล่าว

1.2 ประโยชน์ของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ทั้งอาจารย์และนักศึกษา มีความเห็นเกี่ยวกับประโยชน์ของการจัดกิจกรรม โดยแยกตามกิจกรรมทั้ง 3 ประเภท พอสรุปได้ดังนี้

กิจกรรมเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทย ที่เห็นกิจกรรมเกี่ยวกับการพูด อาจารย์เห็นว่ากิจกรรมการพูดในที่ประชุมหรือสาธารณะมีประโยชน์ปานกลางและมากกว่ากิจกรรมอื่น ๆ ($\bar{X} = 2.21$) และนักศึกษาเห็นว่า กิจกรรมที่เป็นการจัดอภิปรายปราศถา โต้ว่าที่ของนักศึกษา ในวิทยาลัยมีประโยชน์ปานกลางมากกว่ากิจกรรมอื่น ๆ ($\bar{X} = 2.26$) กิจกรรมเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยที่เป็นกิจกรรมเกี่ยวกับการฟัง อาจารย์เห็นว่ากิจกรรมการฟังข่าว รายการสนทนา หรือตอบปัญหาเกี่ยวกับภาษาไทยทางวิทยุโทรทัศน์ มีประโยชน์ปานกลางและมากกว่ากิจกรรมอื่น ๆ ($\bar{X} = 2.28$) และ

¹สว่างจิต บารมีอวยชัย, เรื่องเดิม, หน้า ก.

²จรัส โพธิ์ศิริ, "การบริหารกิจการนักศึกษาของวิทยาลัยครูในภาคใต้" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชาบริหารการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2518) หน้า 347.

นักศึกษาเห็นว่ากิจกรรมการฟังบุคคลภายนอกอภิปราย ปาฐกถาและโต้วาทีใน
 วิทยาลัยมีประโยชน์ปานกลางและมากกว่ากิจกรรมอื่น ๆ ($\bar{X} = 2.70$)
 กิจกรรมเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยที่เป็นกิจกรรมเกี่ยวกับการอ่าน อาจารย์เห็นว่า
 กิจกรรมการอ่านและค้นคว้าจากห้องสมุด มีประโยชน์มากและมากกว่ากิจกรรมอื่น ๆ
 ($\bar{X} = 2.70$) และนักศึกษาเห็นว่ากิจกรรมประเภทนี้มีประโยชน์มากและมากกว่า
 กิจกรรมอื่น ๆ เช่นกัน ($\bar{X} = 2.70$) กิจกรรมเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยที่เป็น
 กิจกรรมเกี่ยวกับการเขียน อาจารย์เห็นว่ากิจกรรมการเขียนข่าว บทความ และ
 เรื่องสั้น ศึกษานิเทศ มีประโยชน์ปานกลางและมากกว่ากิจกรรมอื่น ๆ ($\bar{X} = 2.33$)
 และนักศึกษาก็เห็นเช่นกัน ($\bar{X} = 2.34$)

และพบว่า กิจกรรมเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยทุกกิจกรรมทั้งกิจกรรม
 เกี่ยวกับการพูด การฟัง การอ่านและการเขียน ทั้งอาจารย์และนักศึกษาให้ความ
 เห็นด้วยประโยชน์ของกิจกรรมอยู่ 2 เกณฑ์ คือ มีประโยชน์มาก และมีประโยชน์
 ปานกลาง ซึ่งโดยเฉลี่ยแล้วส่วนใหญ่เห็น มีประโยชน์อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง

กิจกรรมเกี่ยวกับหลักภาษาไทย อาจารย์เห็นว่ากิจกรรมการรวบรวม
 คำที่มักเขียนผิดและอ่านผิดจากพจนานุกรม มีประโยชน์มากกว่ากิจกรรมอื่น ๆ
 ($\bar{X} = 2.63$) นักศึกษาก็เห็นด้วยกับกิจกรรมประเภทนี้เช่นกัน ($\bar{X} = 2.45$)

และพบว่า กิจกรรมเกี่ยวกับหลักภาษาไทยทุกกิจกรรม ทั้งอาจารย์และ
 นักศึกษาเห็นว่าโดยเฉลี่ยแล้วส่วนใหญ่มีประโยชน์อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง

สรุปได้ว่า ในด้านประโยชน์ของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย
 ทั้ง 3 ประเภท อันได้แก่ กิจกรรมเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทย หลักภาษาไทย และ
 วรรณคดีไทย ตามความเห็นของอาจารย์และนักศึกษา เฉลี่ยโดยส่วนใหญ่แล้วเห็นว่า
 มีประโยชน์อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง

การอภิปรายผล กิจกรรมเกี่ยวกับการใช้ภาษาไทย กิจกรรมที่อาจารย์และ
 นักศึกษาส่วนใหญ่เห็นว่ามีความสำคัญมากกว่ากิจกรรมอื่น ๆ กิจกรรมเกี่ยวกับการพูด คือ
 กิจกรรมการพูดในที่ประชุม หรือสาธารณะและกิจกรรมที่จัดอภิปราย ปาฐกถา โต้วาที

ของนักศึกษาในวิทยาลัย กิจกรรมเกี่ยวกับการฟัง คือกิจกรรมการฟังข่าว รายการสนทนา หรือตอบปัญหาเกี่ยวกับภาษาไทยทางวิทยุ โทรทัศน์ และกิจกรรมการฟังบุคคลภายนอก อภิปราย ปาฐกถาและโต้วาทีในวิทยาลัย กิจกรรมเกี่ยวกับการอ่าน คือ กิจกรรมการอ่าน ค้นคว้าจากห้องสมุด กิจกรรมเกี่ยวกับการเขียน คือ กิจกรรมการเขียนข่าว บทความ และเรื่องสั้นคึกป่ายนิเทศ

กิจกรรมการใช้ภาษาไทยที่อาจารย์ และนักศึกษาเน้นและเห็นประโยชน์ มากกว่ากิจกรรมอื่น ๆ คือ กิจกรรมการอ่าน และค้นคว้าจากห้องสมุด ซึ่งกิจกรรมประเภทนี้ นอกจากจะเห็นประโยชน์บ้างแล้ว ยังมีการจัดกันมากอีกด้วย ดังที่กล่าวมาแล้ว

ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทยและนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย เกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

สมมติฐาน

อาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทยและนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยมีความคิดเห็นเกี่ยวกับกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยแตกต่างกัน

ผลวิจัย พบว่า กิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย รวม 43 ข้อ ตามความคิดเห็นของอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทยและนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย ไม่แตกต่างกัน ($p > .05$)) ไม่เป็นไปตามสมมติฐาน อาจเป็นเพราะกิจกรรมส่วนใหญ่ที่จัดในวิทยาลัยครู เป็นการฝึกและวางแผนของอาจารย์และนักศึกษาร่วมกัน ความคิดเห็นในเรื่องกิจกรรมของอาจารย์และนักศึกษาจึงไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 3 การประเมินผล ปัญหา อุปสรรคและข้อเสนอแนะในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ตามความเห็นของอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทย และนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย สรุปได้ดังนี้

1.1 การประเมินผล อาจารย์และนักศึกษามีความเห็นตรงกันว่า ส่วนใหญ่มีการประเมินผล โดยใช้วิธีการสังเกตการเข้าร่วมกิจกรรมและคุณผลงาน แต่การให้คะแนนนั้นนักศึกษาส่วนใหญ่ตอบว่าไม่ทราบ ส่วนอาจารย์ให้ความเห็นว่า ส่วนใหญ่ไม่ก่อให้เกิดคะแนนและมีการประเมินผลทุกครั้ง

1.2 ปัญหาและอุปสรรคตลอดจนข้อเสนอแนะในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย อาจารย์เห็นว่า ปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญส่วนใหญ่ คือ งบประมาณมีน้อยแก่นักศึกษาเห็นว่า เพราะนักศึกษาไม่สนใจและไม่เห็นความสำคัญ ทั้ง ๆ ที่นักศึกษาให้ความเห็นว่า ผลการเรียนรู้จะสูงขึ้นถ้านักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมมาก อาจารย์ก็มีความเห็นเช่นกันว่า จะทำให้ผลการเรียนสูงขึ้นถ้านักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมมาก ส่วนข้อเสนอแนะของอาจารย์ในการจัดกิจกรรมนั้น ส่วนใหญ่เห็นว่า ควรเพิ่มงบประมาณให้พอเพียง ควรชี้แจงให้นักศึกษาเข้าใจจุดประสงค์และประโยชน์ของกิจกรรม ควรให้นักศึกษาคำเนินการเองโดยอดจารย์เป็นที่ปรึกษา และควรประเมินผลทุกครั้งที่จัดกิจกรรมโดยร่วมกันประเมินผลระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ พร้อมกันนั้น อาจารย์และนักศึกษาก็ให้ความเห็นว่า อาจารย์และนักศึกษาคควรช่วยกันวางแผน ขอความร่วมมือจากทุกฝ่ายอย่างจริงจัง และควรประเมินผลทุกครั้ง นอกจากนี้ อาจารย์และนักศึกษาก็ยังให้ความเห็นว่า ควรจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางด้านการใช้ภาษาไทยให้มาก

การอภิปรายผล ด้านการประเมินผลกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ในวิทยาลัยครู ส่วนใหญ่ใช้วิธีการประเมินผลโดยใช้การสังเกตการเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยและคุณผลงานของนักศึกษาหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมในการประเมินผลนั้นมีการประเมินผลทุกครั้งที่จัดกิจกรรมซึ่งนับได้ว่าเป็นข้อที่ดีในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรเพราะ การประเมินผลจะได้ประโยชน์หลายประการ ได้แก่

ช่วยให้ได้ทราบว่าการทำงานกิจกรรมเสริมหลักสูตรนั้น ๆ ได้บรรลุวัตถุประสงค์
ในแง่ของปริมาณและคุณภาพมากน้อยเพียงใด ยังเป็นการตรวจสอบถึงความพร้อม
เบื้องต้นของบุคลากร อาคารสถานที่ งบประมาณ และอื่น ๆ ทั้งนี้เพื่อช่วยในการ
ตัดสินใจที่จะเลือกจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในครั้งต่อไป :

นอกจากนี้การประเมินผลอาจก่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกันร่วมมือ
ร่วมใจ เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันที่จะฉันทกำลัง เพื่อเอาพลังที่มีภายในตัวบุคคลออกมาใช้
ประโยชน์สูงสุดต่อการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรนั้น ๆ ลักษณะการประเมินผลที่มีการ
ประเมินผลกิจกรรมทุกครั้งสอดคล้องกับที่ สุจริต เพ็ชรชอบ ใ้ให้ข้อเสนอแนะสำหรับการ
การประเมินผลกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยไว้ว่า ควรมีการประเมินผลทุกครั้ง
เพื่อจะได้นำผลไปปรับปรุงในการจัดกิจกรรมในครั้งต่อไปให้ดีขึ้น¹

การประเมินผลกิจกรรมนั้นใช้วิธีสังเกตและดูผลงาน จะมีผลดีกว่าวิธีอื่น ๆ
เพราะกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล กิจกรรมต่าง ๆ
การพัฒนาและบุคลิกภาพเป็นการจัดทางจิตภาพมากกว่ากายภาพ อย่างไรก็ตาม เมื่อ
ประเมินผลกิจกรรมทุกครั้ง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

¹ สุจริต เพ็ชรชอบ, "กิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย" วิธีสอน
ภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา, หน้า 24.

ข้อที่ควรคำนึงถึงในการประเมินผล คือความเที่ยงตรง ความยุติธรรม ความลึกซึ้ง ลักษณะท่าทายเป็นผู้ ความจำเพาะเจาะจง ความมีประสิทธิภาพ ความยากง่ายพอเหมาะและความมีอำนาจจำแนก ดังที่ชวาล แพริตกุล¹ กล่าวไว้ ควรอย่างยิ่งที่จะคำนึงถึงเมื่อประเมินผลทุกครั้งและยึดเป็นแนวปฏิบัติ

ค่านิยมและอุปสรรคที่สำคัญในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ในวิทยาลัยครู ปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ในวิทยาลัยครู คือ งบประมาณเพราะงบประมาณใช้จ่ายในการจัดกิจกรรมของวิทยาลัยครู ส่วนใหญ่ได้จากเงินค่ากิจกรรม ซึ่งเรียกเก็บจากนักศึกษาเป็นรายปี ตกประมาณคนละ 20 บาท น้อยมากเมื่อเปรียบเทียบกับกิจกรรมอื่น ๆ ที่ต้องจัดมากมายในวิทยาลัยครู ซึ่งไม่มีแค่เพียง กิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยเท่านั้น ผลวิจัยนี้สอดคล้องกับผลวิจัยของวิภา วิสเพ็ญ² เมื่องบประมาณมีน้อยเช่นนี้ จึงมีความจำเป็นต้องมีการจัดหารายได้ทางอื่น มาสนับสนุน และใช้จ่ายในการจัดกิจกรรม เช่น จัดงานรื่นเริง จัดฉายภาพยนตร์ จัดแสดงละคร จากการเรียกรายได้ ปัญหาและอุปสรรคอีกประการหนึ่งของการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยในวิทยาลัยครู คือ นักศึกษาไม่สนใจและไม่เห็นความสำคัญอาจจะเนื่องมาจากกิจกรรมที่จัดขึ้นไม่ได้

¹ ชวาล แพริตกุล, เทคนิคการวัดผล. (อักษรเจริญทัศน์ : พระนคร, 2506), หน้า 117-130.

² วิภา วิสเพ็ญ, "กิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยของวิทยาลัยครู ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต แผนกวิชามัธยมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2519), หน้า ๑- 8.

คำนึงถึงพื้นฐานความต้องการของนักศึกษา การควบคุมกิจกรรมกำหนดขอบเขตไว้แคบจนไม่สามารถเปิดโอกาสให้นักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมนั้น ๆ ได้ และนักศึกษา มีความแตกต่างกันในด้านฐานะ โดยเฉพาะด้านเศรษฐกิจ นักศึกษาครุส่วนใหญ่ ยากจนมีจำนวนมากที่ต้องหาเงินส่งเสียตนเองขณะที่ศึกษาอยู่ในวิทยาลัยครู ดังนั้น ในการจัดกิจกรรม เพื่อแก้ปัญหาและอุปสรรคด้านนี้ ข้อสำคัญที่คำนึงถึงมาก คั้งที่ โรเจอร์ เดวิส ฮาร์โรลด์ (Roger Davis Harrold) กล่าวไว้ คือ การควบคุม กิจกรรม ควรกำหนดขอบเขตไว้อย่างกว้าง ๆ สามารถยืดหยุ่นได้ โดยคำนึงถึงความแตกต่างกัน ในด้านฐานะของนักศึกษาส่วนนโยบายการ ควบคุมและตัดสินใจของสถาบัน ขึ้นอยู่กับเหตุผลด้านศีลธรรมและภูมิหลังทางการศึกษาไม่ควรใช้อำนาจ และข้อสำคัญ การจัดกิจกรรมในสถาบันอุดมศึกษาควรเป็นไปเพื่อปลูกฝังและพัฒนาบุคลิกภาพของ นักศึกษาทุก ๆ ด้าน ได้แก่ ร่างกาย อารมณ์ สังคม และจิตใจ¹ อีกข้อหนึ่งที่ต้อง คำนึงถึงคั้งที่ คับบลิว อี มิคเคิลตัน (W.E. Middleton) กล่าวไว้คือ โครงการ จัดกิจกรรมทุกโครงการต้องเป็นการสร้างเสริมโดยอาศัยพื้นฐานจากความต้องการ ของนักศึกษาและของสถาบันเป็นหลัก²

ปัญหาและอุปสรรคของการจัดกิจกรรมที่นักศึกษาไม่สนใจและไม่เห็นความ สำคัญจากผลวิจัยที่พบนี้ สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ชูชีพ พุทฺธประเสริฐ³ และ

¹ Roger Davis. Harrold, "The Control of Student Extra-Curricula Life-American Higher Education," Dissertation Abstracts, Vol. 27, No. 8. (Febuary, 1967), p. 2782-A.

² W.E. Middleton, "Basic Principle of Extra Curricular Activities," XXXI (April 1960) : 236-237.

³ ชูชีพ พุทฺธประเสริฐ, "ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับ กิจกรรมนักศึกษาในวิทยาลัยครูภาคตะวันตก" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ภาควิชา อุดมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524), หน้า 184.

รัชนี้ คำแสน¹

คำเสนอแนะในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยในวิทยาลัยครู
ขอเสนอแนะตามความเห็นของอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทย และนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย
เสนอไว้ว่ากิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยที่ต้องการให้จัดมาก คือ กิจกรรมเกี่ยวกับ
การใช้ภาษาไทย ซึ่งโดยทั่วไปลักษณะเนื้อหาวิชาในการจัดการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย
แล้ว วิชาที่จะจัดการเรียนการสอนให้นักศึกษาเกิดความรู้ ความเข้าใจ และมีประสิทธิภาพ
ในการใช้ทักษะทางภาษานั้นจัดยากที่สุด คือ วิชาการใช้ภาษาไทย เพราะลักษณะเนื้อหา
วิชาเน้นให้นักศึกษาเกิดทักษะทางภาษาไทย การฝึกทักษะเพื่อให้นักศึกษาเกิดทักษะทางภาษา
เป็นเรื่องซับซ้อนต้องใช้เวลา การเรียนการสอนวิชาการใช้ภาษาไทยจะจัดกิจกรรมแต่ใน
หลักสูตรย่อมไม่เพียงพอจำเป็นต้องจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรประกอบจากผลวิจัย แสดงให้
เห็นว่าอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทยและนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยในวิทยาลัยครูตระหนัก
ในความสัมพันธ์ข้อนี้ จึงเสนอแนะให้จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรทางด้านการใช้ภาษาไทยให้มาก

บุญเหลือ เพ็ญสุวรรณ โฉลก่าวชี้ให้เห็นความสำคัญไว้ว่า เครื่องมือที่ใช้ในการ
ติดต่อระหว่างคนไทย ในการศึกษาเล่าเรียน ในการสื่อสาร ล้วนต้องใช้การใช้ภาษาไทย
เป็นเครื่องมือทั้งสิ้น ถ้าคนไทยไม่สามารถใช้การใช้ภาษาไทยเป็นเครื่องมือในกิจการทั่วไป
ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่นในด้านการสื่อสาร หรือการสื่อความหมาย ความร่วมมือต่างๆ
ก็จะเกิดขึ้นไม่ได้ทั้งนั้น กิจการต่าง ๆ ก็ย่อมไม่สำเร็จ² แสดงว่าวิชาการใช้ภาษาไทยมี
ความสำคัญและมีประโยชน์มากจนในปัจจุบันกลายเป็นวิชาที่ช่วยพัฒนาบุคคลในคนส่วนตัว
และสังคม ทั้งยังเป็นวิชาทักษะที่มีความสำคัญเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ไปตามอายุและชั้นเรียน
ทั้งที่ บุญนำ บุญเสริม กล่าวไว้อีกเช่นกัน³

¹รัชนี้ คำแสน, "ความคิดเห็นของอาจารย์และนักศึกษาเกี่ยวกับกิจกรรม
นักศึกษาในวิทยาลัยครูภาคเหนือ" (วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาอุดมศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2524), หน้า 198.

²บุญเหลือ เพ็ญสุวรรณ, "การสื่อสารมวลชน" เอกสารการสัมมนาผู้สอน
วิชาภาษาไทยตามหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาชั้นสูง (หน่วยศึกษานิเทศก์
กรมการฝึกหัดครู, 2512), หน้า 292.

³บุญนำ บุญเสริม, "ศิลปการสอนภาษา" จันทร์เกษม (มกราคม-กุมภาพันธ์
2508), หน้า 41.

ข้อเสนอแนะอื่น ๆ ที่อาจารย์และนักศึกษาเสนอไว้ คือ เพิ่มงบประมาณในการจัดกิจกรรม ให้เพียงพอ การจัดกิจกรรมทุกครั้ง ควรชี้แจงให้นักศึกษาเข้าใจวัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรม อาจารย์และนักศึกษควรร่วมกันวางแผน ควรให้นักศึกษาคำเป็นกรเองและควรขอความร่วมมือจากทุกฝ่าย ในข้อที่จะขอความร่วมมือจากทุกฝ่ายได้นั้น องค์ประกอบที่สำคัญที่ทองพิจารณาคือคุณสมบัติของผู้บริหารกิจกรรมเสริมหลักสูตร ไม่ว่าจะเป็นอาจารย์และนักศึกษา จำเป็นต้องมีคุณสมบัติที่ โทมัส เอฟ ฮาร์ริงตัน (Thomas F. Harrington) กล่าวไว้ คือ จะต้องเป็นผู้ที่ชัดเจนในเรื่องมนุษยสัมพันธ์ นอกเหนือจากความรู้ความเข้าใจอย่างดีเกี่ยวกับเรื่องพัฒนาการของคน¹ ในวัยผู้ใหญ่รวมทั้งมีความรู้ความเข้าใจในเรื่องหลักสูตรและโปรแกรมการศึกษา ซึ่งลักษณะดังกล่าวคงจะหาได้ยากในวิทยาลัยครู

ภาคที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับแนวในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ในวิทยาลัยครู จากการศึกษาเอกสารและสัมภาษณ์อาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทยในวิทยาลัยครู สรุปแนวการจัดกิจกรรมได้ดังนี้

1. ผู้ริเริ่มจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ได้แก่ อาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทย และนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย หรืออาจารย์เริ่มจัดร่วมกันของอาจารย์และนักศึกษา

2. งบประมาณ จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ได้จากงบประมาณที่วิทยาลัยจัดสรรให้ โดยอนุมัติตามโครงการที่เสนอขอจัดกิจกรรมตามโครงการนั้น ๆ และต่างประมาณไม่เพียงพอ มีการจัดหารายได้หลายวิธี ได้แก่ การแสดงละครสั้น จินตลีลา และวิพิธทัศนา โดยเก็บบัตรผ่านประตูผู้เข้าชม จำหน่ายวารสารหนังสือพิมพ์ ขายอาหาร และจัดฉายภาพยนตร์

¹Thomas F. Harrington. Student Personnel Work in Urban Colleges. (New York : Intex Educational Publishers, 1975).

3. เวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย จะจัดในเวลาเรียน จัดในวันกิจกรรมรวมของแต่ละวิทยาลัย จัดกิจกรรมในวันภาษาไทย และอาจจัดในวันหยุดราชการ เช่นการไปทัศนศึกษานอกสถานที่

4. ประเภทของกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยที่จัดในวิทยาลัยครู ปีการศึกษา 2525 และภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2526 ได้แก่ การแสดงละครสั้น ประกอบเพลง การแสดงเพลงพื้นเมือง เช่น ลำตัด ฉ่อย เกี่ยวข้าว อีแซว ปรบไก่ เทนกำร่าเคียว เพลงโคราช และหมอลำเพลิน การแสดงวิพิธทัศนา วิทยุชุดต่าง ๆ และจินตลีลา การหาปัญหา ที่เรียกว่า ะหมี่ การจัดนิทรรศการ 700 ปี ลายสีไทย การจัดอภิปราย การเชิญวิทยากรมาบรรยาย การจัดโต้วาที ในวิทยาลัยและระหว่างสถาบัน และการจัดแข่งขันอ่านทำนองเสนาะ

5. การดำเนินงานจัดกิจกรรมนักศึกษาเป็นผู้ดำเนินงาน ในรูปของ คณะกรรมการมีอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทย ซึ่งได้จากการเสนอของนักศึกษา เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

6. การประเมินผลกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ใช้การสังเกต การเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษา บางแห่งอาจมีการให้คะแนนและมีการประเมินผล ทุกครั้ง

การอภิปรายผล

ผู้วิจัยอภิปรายแนวการจัดกิจกรรม เกี่ยวกับ ผู้ริเริ่ม งบประมาณ เวลา ประเภท ประเภท การดำเนินงาน และการประเมินผลตามลำดับดังนี้

1. ผู้ริเริ่ม จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ในวิทยาลัยครู ได้แก่อาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทย นักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย และเป็นการจัดร่วมกันของอาจารย์กับนักศึกษาซึ่งผลการวิเคราะห์เอกสารและการสัมภาษณ์ สอดคล้องกับผลวิจัยที่กล่าวข้างต้น และการจัดดังกล่าวจะได้ประโยชน์

สูงที่สุดน่าจะเป็นในกรณีที่นักศึกษาวิชาเอกภาษาไทยเป็นผู้ริเริ่มอีก เพราะการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยนั้นมีจุดมุ่งหมายใหญ่ต้องการให้นักศึกษาได้พัฒนาเพิ่มพูนทักษะและความรู้ทางภาษาให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น¹ ถ้านักศึกษาเป็นผู้ริเริ่มจัด ความสนใจ ความเอาใจใส่ ความกระตือรือร้น ในการเข้าร่วมกิจกรรม จะมีมาก โอกาสที่นักศึกษาจะได้ประโยชน์ในการเพิ่มพูนทักษะและความรู้ทางภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นนั้น ก็มากด้วยเพราะนักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรม สัมผัสโดยตรง ในขณะที่นักศึกษาเป็นผู้ริเริ่มจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรด้วยตนเองควรมีอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทยเป็นที่ปรึกษา เพราะนักศึกษาอาจยังไม่เข้าใจและไม่มีประสบการณ์ทางด้านนี้ที่พอการมีอาจารย์ที่ปรึกษาจะช่วยให้การจัดกิจกรรมการเข้าร่วมกิจกรรมเหมาะสมขึ้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งการจัดกิจกรรมโดยให้นักศึกษาได้เรียนรู้ รับผิดชอบ มีอาจารย์ที่ปรึกษาแนะนำจะทำให้เกิดความสัมพันธ์อันดีระหว่างอาจารย์และนักศึกษา อาจารย์ก็เข้าใจนักศึกษาคือขึ้น เขาเกณฑ์หลักการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ดี ดังที่แอนนา เฮเลน แกลเลคเซอร์² (Anna Helen Gallagher) และ นพพงษ์ บุญจิตราคุลย์³ กล่าวไว้ ดังนั้น อาจารย์ที่ปรึกษา

¹จากการ สัมภาษณ์ อาจารย์สมถวิล วิเศษสมบัติ อาจารย์สอนวิชาภาษาไทย วิทยาลัยครูสวนสุนันทา.

² Anna Helen Gallagher, Educational Administration in Nursing (New York : The Macmillan Company, 1965), p. 40.

³นพพงษ์ บุญจิตราคุลย์, กิจกรรมนักเรียน(Student Activity Program) เอกสารประกอบคำบรรยายวิชา Student Activity Program แผนกวิชาบริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, ปีการศึกษา 2517, หน้า 3-4. (อัครสำเนา)

จึงเป็นบุคคลสำคัญคนหนึ่งที่จะช่วยให้การดำเนินงานค่านิจกรรรม สามารถดำเนิน
 ลุล่วงไปได้อย่างดี นีล วิลเลียม (Neil William) ได้เสนอแนะเกี่ยวกับ
 ลักษณะอาจารย์ที่ปรึกษากิจกรรมที่พึงประสงค์ไว้ว่าควรมีลักษณะดังนี้ มีความกระตือ
 รือร้อนและสนใจกิจกรรมของนักศึกษาอย่างแท้จริง เติบโตใช้เวลาและกำลังงาน
 เพื่อช่วยงานค่านิจกรรรมอย่างเต็มความสามารถ จะต้องรู้สึกว่าการชกกร ชมรม
 ต่าง ๆ สามารถสร้างประสบการณ์ทางการศึกษาของนักศึกษาอย่างกว้างขวาง
 จะต้องมีความรู้ในสาขาวิชาการหรืองานของชมรมที่ตนร่วมอย่างแท้จริง จะต้อง
 มีความสนใจที่จะแก้ปัญหาของนักศึกษา และจะต้องระลึกถึงปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง
 อยู่เสมอเพื่อหาหนทางแก้ไขและให้ขอเสนอแนะแก่นักศึกษาได้อย่างถูกต้องและ
 เหมาะสม และประการสำคัญอีกประการหนึ่งที่ผู้วิจัยเห็นว่าสำคัญมากประการหนึ่ง
 คือ จะต้องเป็นผู้ที่นักศึกษาเห็นชอบและเลือกอีกด้วย การดำเนินงานค่านิจกรรรม
 เสริมหลักสูตรจึงจะสามารถดำเนินไปได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. งบประมาณที่ใช้ในการจัดกิจกรรม ส่วนใหญ่ได้จากงบประมาณ
 ของวิทยาลัยและอาหารรายไ้จาก การแสดงละครสั้น จินตลีลา วิทยุทัศน์า โดย
 เก็บบัตรผ่านประตูเข้าชม จำหน่ายวารสาร น.ส.พ. ขายอาหาร และจัดฉาย
 ภาพยนตร์ การจัดการรายไ้ดังกล่าว นับเป็นวิธีการที่ดีเพราะไม่เพียงแต่จะได้ผลประโยชน์
 ทางการเงินเท่านั้น นักศึกษายังได้ประสบการณ์ตรงจากการเข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าว
 นอกจากนี้ข้อสำคัญที่ควรคำนึงถึงในการใช้งบประมาณจัดกิจกรรม ประการหนึ่งคือ
 การบริหารการเงิน ซึ่งการบริหารการเงินที่ดีนั้น ประคัม นิลหังงา ได้เสนอวิธี
 การบริหารไว้ว่า ควรมีลักษณะดังต่อไปนี้คือ มีรายงานที่แสดงว่า ผู้ที่เกี่ยวข้อง
 กับการเงินมีความรับผิดชอบมากกว่าหรือน้อยกว่ากัน มีการแสดงให้เห็นว่าความ
 รับผิดชอบอยู่กับผู้ใดอย่างชัดเจน มีการการแสดงให้เห็นว่าต้องมีความร่วมมือเพื่อ

¹ Neil William, "The Student Activities Sponsor," School

ใหม่บรรลุความสำเร็จตามความมุ่งหมายในการใช้เงิน มีการแสดงให้เห็นว่าทุกคนที่เกี่ยวข้องต่างก็มีส่วนวางนโยบายการใช้เงิน เพื่อให้ผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง มีความรับผิดชอบในการใช้เงินนั้น และมีการแสดงว่ามีวิธีการง่าย ๆ ที่ไม่ยุ่งยากในการใช้เงิน¹ ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าถ้าสามารถจัดในลักษณะนี้ได้ จะก่อประโยชน์อย่างยิ่งแก่นักศึกษา เพราะเป็นการฝึกนักศึกษา รู้จักรับผิดชอบในการใช้เงิน ฝึกเป็นนักบัญชี โดยอ้อมตลอดจนเป็นการส่งเสริมความซื่อสัตย์ในการเก็บรักษาเงินอีกด้วย

ลักษณะและรูปแบบการจัดการเกี่ยวกับเงินกิจกรรมของนักศึกษาในสถานอุดมศึกษา โดยทั่วไปจะมีแนวทางที่คล้ายคลึงกัน คือ การจัดสรรงบประมาณในแต่ละสถาน โดยมีการจัดทำงบประมาณของฝ่ายต่าง ๆ ไว้ และจะพิจารณาจัดสรรตามโครงการที่แต่ละฝ่ายเสนอมาตามความเหมาะสม การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยในวิทยาลัยครูต่าง ๆ ก็มีลักษณะดังกล่าว ดังที่ผู้วิจัยกล่าวไว้ในบทที่ 4 และเสนอรายละเอียดของโครงการที่เสนอในวิทยาลัยครูต่าง ๆ ไว้ในภาคผนวก และสถานอุดมศึกษาต่าง ๆ มักมีเงินกองกลางซึ่งกันไว้พิเศษจำนวนหนึ่ง โดยปกติกำหนดไว้ประมาณร้อยละ 10-20 ของงบประมาณทั้งหมดเพื่อเก็บไว้ใช้ในกรณีพิเศษหรือจำเป็นรีบด่วน ส่วนการควบคุมนั้นจะมีคณะกรรมการของสถานประกอบด้วยเจ้าหน้าที่การเงิน อาจารย์ที่ปรึกษากิจกรรมและตัวแทนนักศึกษาคอยตรวจสอบการใช้จ่ายเงินตามโครงการอีกครั้งหนึ่ง²

3. เวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยในวิทยาลัยครู การจัดกิจกรรมดังกล่าวมีการใช้เวลาในเวลาเรียน ในวันกิจกรรมรวมของแต่ละวิทยาลัยครู ในวันภาษาไทยและใช้ในวันหยุดราชการ หรือวันหยุดพิเศษอื่น ๆ จัดกิจกรรม

¹ประทีป นิลตั้งงา, การศึกษา 332 กิจกรรมรวมหลักสูตร (พระนคร : แพร่พิทยา, 2524), หน้า 144-145.

²จากการสัมภาษณ์ อาจารย์ประเจิด เศรษฐัญการ อาจารย์หัวหน้าแผนกการเงิน วิทยาลัยครูทิวาสงคราม พิษณุโลก, 20 มีนาคม 2526.

เสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ซึ่งไม่ว่าจะใช้วันใด เวลาใด จักกิจกรรมก็ตาม
 ทองคำนี้ถึงความสามารถในการใช้วัสดุอุปกรณ์ของวิชาภาษาไทยประกอบเมื่อ
 จักกิจกรรมโดยสะดวกและใช้ไ้มากที่สุด อาจใช้วิธีการที่เรียกว่า Core Program
 คั้งที่ เสริมศักดิ์ วิชาลาภณ์¹ เสนอไว้คือ การรวมเอากิจกรรม
 ในชั้นเรียนเข้าด้วยกัน และจัดเวลาให้ส่วนหนึ่งของเวลาเรียนจะเหมาะจะสมกว่า
 วิธีการอื่น ๆ

4. ประเภทของกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยที่จัดในวิทยาลัยครู
 ใ้แก่ การแสดงละคร เพลงพื้นเมือง วิพชัศนา การหาปัญหา การจักนิทรรศการ
 700 ปี ลายสือไทย การอภิปราย การเชิญวิทยากรมาบรรยาย การไ้ควาที่ และ
 การแข่งขันอ่านทำนองเสนาะ จากกิจกรรมที่จัดเหล่านี้จะเห็นว่ากิจกรรมเสริมหลักสูตร
 วิชาภาษาไทยที่จัดและเน้นความสำคัญมากกว่ากิจกรรมอื่น ๆ ใ้แก่ การจักนิทรรศการ
 700 ปี ลายสือไทย ซึ่งวิทยาลัยทั้ง 6 แห่งมีเป้าหมายจะจักทุกแห่ง และค่างเสนอ
 โครงการของบประมาณจักทุกแห่ง ทั้งนี้เพราะ ในปี 2526 เป็นปีที่ครบรอบ 700 ปี
 ลายสือไทย ประการหนึ่งอีกประการหนึ่งคือเพื่อเป็นการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับ
 วิวัฒนาการอักษรไทยที่มีอายุถึง 700 ปี และยังเป็นการระลึกถึงพระมหากษัตริย์คุณ
 ในพระปรีชาสามารถของพ่อขุนรามคำแหงที่ประดิษฐ์ลายสือไทย ที่มอมมรดกอันล้ำค่า
 ใช้เป็นสือในการถ่ายทอดภาษา วัฒนธรรมอยู่จนกระทั่งปัจจุบัน ตลอดจนเพื่อเป็นการ
 สร้างความรู้สึก ภาคภูมิใจในวัฒนธรรมของชาติวิทยาลัยครูค่าง ๆ จึงจักนิทรรศการ
 700 ปี ลายสือไทยขึ้น การจักนิทรรศการ 700 ปีลายสือไทยของวิทยาลัยครูทั้ง 6 แห่งนั้น
 ผู้จักและดำเนินการคือศูนย์วัฒนธรรมร่วมกับภาควิชาภาษาไทย เป็นกิจกรรมที่นักศึกษา
 ทุกคนเข้าร่วมจักเป็นกิจกรรมใหญ่เมื่อเปรียบเทียบกับกิจกรรมประเภทต่าง ๆ ใน
 วิทยาลัยด้วยกัน

¹ เสริมศักดิ์ วิชาลาภณ์, เอกสารประกอบคำบรรยายวิชาบริหาร 311
การบริหารกิจกรรมนักเรียน (พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2520),
 หน้า 123.

การจัดนิทรรศการ 700 ปีลายสือไทย จะมีกิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดได้แก่ นิทรรศการ "วิวัฒนาการอักษรไทย" วิทยากรบรรยายทางวิชาการเกี่ยวกับวิวัฒนาการของอักษรไทย หรือค้นกำเนิดอักษรไทย หรือที่เกี่ยวข้องกับอักษรไทย กิจกรรมการจัดประกวดหรือการแสดงบนเวที ฯลฯ เพราะฉะนั้นกิจกรรมนี้จึงเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้อาจารย์และนักศึกษาทุกคนมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมมีโอกาสเลือกเข้าร่วมกิจกรรมที่เหมาะสมกับความถนัดของตน เพื่อพัฒนาศักยภาพบุคลิกภาพของตนให้สูงสุด คิงที่ หองเรียน อมรัชกุล กล่าวไว้ว่า จุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมที่สำคัญ คือ คงเป็นการพัฒนาศักยภาพของนักศึกษาให้สูงสุด¹ กิจกรรมนี้จึงเป็นกิจกรรมที่สามารถพัฒนาคิงกล่าวได้

ข้อที่น่าสนใจ คือ กิจกรรมประเภทที่เป็นการแสดงพื้นเมืองจะแตกต่างกันออกไปตามวัฒนธรรมแต่ละภาค ได้แก่ วิทยาลัยครูกลุ่มภาคเหนือ เช่นวิทยาลัยครูพิบูลสงคราม มีการแสดงที่เรียกว่า "รำมังคละ" เป็นการแสดงพื้นเมืองที่ดัดแปลงจากอาชีพทำนาหลังฤดูเก็บเกี่ยวผู้เริ่มดัดแปลงทำรำมาใช้แสดงคือ อาจารย์อนงค์ นาคสวัสดิ์² การแสดงประเภทนี้จะไม่มีในวิทยาลัยครูกลุ่มอื่น ๆ วิทยาลัยครูกลุ่มภาคตะวันออกเฉียงเหนือ เช่นวิทยาลัยครูนครราชสีมา มีการแสดงที่เรียกว่า "เพลงโคราช" "หมอลำเพลิน" ซึ่งก็ไม่คอบพบการแสดงประเภทนี้ในวิทยาลัยครูกลุ่มอื่น ๆ เช่นกัน เรียกว่า "เพลงอีแซว เคนกำรำเคียว" การแสดงประเภทนี้อาจจะมีจัดที่วิทยาลัยครูกลุ่มอื่น ๆ แต่วิทยาลัยครูในกลุ่มภาคกลาง ย่อมเป็นต้นตำรับแสดงไต่คิงกว่าวิทยาลัยครูกลุ่มอื่น ๆ วิทยาลัยครูกลุ่มภาคใต้ เช่นวิทยาลัยครูสงขลา มีการแสดงที่เรียกว่า "โนห์รา" ซึ่งการแสดงประเภทนี้มักไม่พบในวิทยาลัยครูกลุ่มอื่น ๆ

¹ หองเรียน อมรัชกุล, การบริหารกิจการนิสิต : ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู, 2525), หน้า 11-16.

² อนงค์ นาคสวัสดิ์, ปัจจุบันดำรงตำแหน่งเป็นอาจารย์หัวหน้าภาควิชาภาษาไทย วิทยาลัยครูพระนคร.

และวิทยาลัยครูกลุ่มนครหลวง เช่น วิทยาลัยครูสวนสุนันทา การแสดงพื้นเมือง จะประยุกต์เข้ากับการแสดงของตะวันตกและสากล จะจัดการแสดงประเภทนี้มาก ใ้แก่ จินตลีลา วิพิธทัศนา การแสดงประกอบดนตรีไทยสากล¹ เป็นต้น

จากการสัมภาษณ์พบว่าการจัดกิจกรรมประเภทที่เป็นการแสดงพื้นเมือง เป็นกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยที่นิยมจัดกันมากในวิทยาลัยครูทั้ง 6 แห่ง ซึ่งมักจะจัดนอกเวลาเรียนเพราะต้องใช้เวลา สำหรับการจัดวัสดุอุปกรณ์ สถานที่ และการแสดงมาก นอกจากนี้วิทยาลัยครูทั้ง 6 แห่ง บางครั้งยังจัดเพื่อเป็นการหารายได้เข้าภาควิชาภาษาไทย เพื่อเก็บไว้ใช้จ่ายในการจัดกิจกรรมประเภทอื่นๆ ต่อไปอีกด้วย

ผลการสัมภาษณ์ยังพบว่าการจัดกิจกรรมแต่ละครั้งเป็นการจัดกิจกรรม โดยรวมกิจกรรมการใช้ภาษาไทย หลักภาษาไทยและวรรณคดีไทยเข้าด้วยกัน เป็นการจัดหรือการแสดงครั้งหนึ่ง ๆ โดยเป็นไปเพื่อเพิ่มประสบการณ์ในหลักสูตร ที่เป็นเนื้อหาของการใช้ภาษาไทย หลักภาษาไทยและวรรณคดีไทยให้มากยิ่งขึ้นไป พร้อมกัน

5. การดำเนินงานจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยในวิทยาลัยครู มีนักศึกษาเป็นผู้ดำเนินการมีอาจารย์ที่ปรึกษาที่ได้จากการเสนอของนักศึกษา ซึ่งส่วนใหญ่ เป็นอาจารย์ที่สอนวิชาภาษาไทยเป็นที่ปรึกษา นับว่าเป็นการดีที่นักศึกษาเป็นผู้ดำเนินการ เพราะจะได้มีประสบการณ์ทั้งในชั้นเรียนและนอกชั้นเรียน โดยตรงซึ่งเป็นที่ที่คิงที่ โรเบิร์ต ไบอัน บาร์โทส (Robert Bryan Bartos) ศึกษาวิจัยศึกษาครูและกล่าว เน้นในการวิจัยไว้ว่าควรมุ่งฝึกฝนประสบการณ์ทั้งสองด้านและจัดให้ต่อเนื่องกันระหว่าง ประสบการณ์ในชั้นเรียนที่เป็นภาคทฤษฎีกับประสบการณ์นอกสถานที่ที่เป็นภาคปฏิบัติ ใน บทเรียนโดยตรงและเสริมบทเรียน

¹สัมภาษณ์ อาจารย์สมถวิล วิเศษสมบัติ, อาจารย์สอนวิชาภาษาไทย วิทยาลัยครูสวนสุนันทา.

จากการที่นักศึกษาเป็นผู้ดำเนินการจัดกิจกรรมโดยมีอาจารย์เป็นที่ปรึกษา
ดังกล่าวสามารถฝึกฝนประสบการณ์ได้ทั้งที่ โรเบิร์ต ไบอัน บาร์โทส (Robert
Bryan Bartos) กล่าวไว้ ประกอบกับนักศึกษาเหล่านี้คือไปส่วนใหญ่ต้องออกไป
ประกอบอาชีพครู ซึ่งมีบทบาทที่สำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะ
ประเทศที่กำลังพัฒนาอย่างเช่นประเทศไทย

นอกจากนี้ศึกษาคูที่ศึกษาจบจากวิทยาลัยครูเหล่านี้ส่วนใหญ่เมื่อจบการ
ศึกษามักจะออกไปอยู่ในชุมชนท้องถิ่น จึงมิใช่เป็นเพียงครูอยู่ในห้องเรียนเท่านั้น
อาจต้องออกไปเป็นผู้นำชุมชน เป็นผู้แนะนำ เป็นปราชญ์ จำเป็นต้องทราบการดำเนิน
ชีวิต การประกอบอาชีพและความต้องการของชาวบ้าน ต้องทำตัวให้เป็นที่ยอมรับ
เป็นแบบอย่างแก่บุคคลในท้องถิ่น ประสบการณ์ที่ได้จากการเป็นผู้จัดดำเนินงาน
กิจกรรมจะมีประโยชน์อย่างยิ่งต่อการออกไปประกอบอาชีพครูดังกล่าวในภายหน้า

6. การประเมินผลกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยในวิทยาลัยครู
จากผลของการสัมภาษณ์และศึกษาเอกสารของวิทยาลัยครูทั้ง 6 แห่ง นั้น มีการประเมิน
ผลการจัดกิจกรรมทุกครั้งและใช้วิธีการสังเกตการเข้าร่วมกิจกรรมของนักศึกษา ซึ่งการ
ประเมินผลเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการดำเนินงานด้านกิจกรรมเสริมหลักสูตรและ
ยังมีประโยชน์คงไต่ถอยไปมากที่ 2 แล้ว การประเมินผลกิจกรรมเสริมหลักสูตร
ยังจัดเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของการประเมินผลงานของสถาบันในด้านคุณภาพการเรียน
การสอน ดังที่ แฟรงกลิน เอ มิลเลอร์ และคณะ (Franklin A Millier of Others)

1 Robert Bryan Bartos, "A Study of field participation and
Classroom experience and their effects upon the perceptions of
prospective teachers", Dissertation Abstracts. Vol 33, No. 7.
(January, 1973), p. 3249-A.

กล่าวไว้ ซึ่งจะขาดไม่ได้¹ นอกจากนี้จากผลการสัมภาษณ์และศึกษาเอกสารของ
วิทยาลัยครูทั้ง 6 แห่งที่ว่ามี การประเมินผลกิจกรรมทุกครั้งที่จัด ก็สอดคล้องกับที่
ชูศักดิ์ เอกเพชร เสนอผลวิจัยไว้ในปี พ.ศ. 2525²

ข้อควรคำนึงถึงในการประเมินผลกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย
ในวิทยาลัยครูคือการเลือกวิธีการประเมินผลมาประยุกต์ใช้ในข้อนี้ ทองเวียน
อมรัชกุล ได้กล่าวให้ข้อคิดไว้ว่า การเลือกวิธีการประเมินผลประยุกต์ใช้ในกิจกรรม
ของนักเรียนนั้น ทั้งกระบวนการ เทคนิค และวิธีการต่าง ๆ ที่นำไปใช้ต้อง
พิจารณาอย่างรอบคอบ และในส่วนของความมุ่งหมายของการประเมินผลต้องระบุไว้
ให้แน่ชัดลงไปว่ากระบวนการหรือวิธีการใดดีที่สุด กระบวนการหรือวิธีการในข้อใด
ที่บุคคลต่าง ๆ ใช้กันมากที่สุด จึงจำเป็นที่จะต้องศึกษาความมุ่งหมายของโครงการ
จัดกิจกรรมประกอบด้วยในการประเมินผลครั้งนั้น ๆ³

¹Franklin A. Miller and Others, Planning Student Activities (Englewood Cliffs, N.J. : Prentice-Hall, 1956), pp. 594-605.

²ชูศักดิ์ เอกเพชร, "ภารกิจของผู้บริหารกิจการนักศึกษาในวิทยาลัยครู ตามทัศนะของผู้บริหาร อาจารย์ และนักศึกษา ในวิทยาลัยครูภาคใต้" (วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทบัณฑิต ภาควิชาอุดมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2525), หน้า 181.

³ทองเวียน อมรัชกุล, การบริหารกิจการนิสิต : ทฤษฎีและแนวปฏิบัติ (หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมการฝึกหัดครู, 2525), หน้า 105-106.

โครงการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทยในวิทยาลัยครูที่ผู้วิจัย
เสนอในบทที่ 5 ข้างต้น ผู้วิจัยขอสรุปและอภิปราย ดังนี้

โครงการที่เสนอ ผู้วิจัยลำดับโครงการไว้ดังนี้ คือหลักการและเหตุผล
นิยาม วัตถุประสงค์ เป้าหมายของโครงการ แนวการจัดกิจกรรม ประเภท
ของกิจกรรม การประเมินผลกิจกรรม แผนการดำเนินงาน อัตรากำลัง งบ
ประมาณ ผลที่คาดว่าจะได้รับ และได้เสนอแนวการจัดกิจกรรมที่เป็นแนวปฏิบัติ
ในปีการศึกษาหนึ่ง ๆ หรือ 2 ภาคเรียน ส่วนการนำโครงการไปใช้นั้น ควร
คำนึงถึงในแง่ปฏิบัติต่อไปนี้

1. โครงการที่เสนอจัดกิจกรรมประเภทละครสั้น วิพิธทัศนา วิจารณ์ทางฯ
ผู้ที่เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาทางค่านนี้ ควรเป็นผู้ที่สอน รายวิชา วรรณคดีการละคร
เพื่อจะได้จัดเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมการเรียนการสอนรายวิชานี้โดยตรง และ
อาจจัดประสานงานกับอาจารย์ในภาควิชานาฏศิลป์ คนตรี และศิลปะ
2. โครงการที่เสนอจัดกิจกรรมทั้งหมด ที่เป็นการจัดการรายได้จากการ
จัดกิจกรรมนั้นอย่างจำกัดบ่อยครั้งจนเป็นการค้าขาย ค่ากำไร มากกว่า พ่วงเล็งการ
จัดกิจกรรมเสริมหลักสูตร
3. โครงการที่เสนอจัดกิจกรรม อาจประยุกต์ใช้ได้ตามความเหมาะสม
ของแต่ละวิทยาลัย เช่นการแสดงวิพิธทัศนา วิจารณ์ การแสดงพื้นเมือง ฯลฯ อาจจัด
กิจกรรมนอกจากที่กล่าว หรืออาจจัดโดยเลือกกิจกรรมที่เหมาะสมจัดขึ้นในวิทยาลัยครู
ของตน
4. โครงการที่เสนอจัดกิจกรรม โครงการใดที่ค่อนข้างใช้งบประมาณมาก
ควรจัดร่วมกับกับศูนย์วัฒนธรรม เพราะศูนย์วัฒนธรรมของวิทยาลัยครูแต่ละแห่ง มี
งบประมาณพิเศษอุดหนุนประการหนึ่ง อีกประการหนึ่งคือ ใ้ประสานงานกับอาจารย์
ที่สอนวิชาภาษาไทยและนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นผู้ดำเนินงาน
ประสานงานอยู่ในศูนย์วัฒนธรรมของทุกวิทยาลัยครู

ข้อเสนอแนะ

ก. ข้อเสนอแนะสำหรับผู้เกี่ยวข้องที่จัดกิจกรรม

1. การจัดกิจกรรมครั้งใดที่วิทยาลัยจัดสรรงบประมาณให้น้อยและ
กิจกรรมนั้นเกี่ยวข้องกับประเพณีและวัฒนธรรมไทย ควรจัดร่วมกับศูนย์วัฒนธรรม
เพราะศูนย์วัฒนธรรมของวิทยาลัยครูทุกแห่งจะได้รับเงินอุดหนุนจากวิทยาลัยมาก
2. กิจกรรมแข่งขันสะกดคำยากและแข่งขันตอบปัญหาหลักภาษาไทย
ควรกระตุ้นให้มีการจัดมากขึ้น เพราะ เป็นกิจกรรมที่อาจารย์และนักศึกษาต่างเห็นว่า
มีประโยชน์มาก ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ สามารถประยุกต์มาใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวัน
ได้มาก
3. ควรมีการประชาสัมพันธ์ และให้ขอสน. เทศบาลนครเพื่อเป็นการ
กระตุ้นและเร้าความสนใจของนักศึกษาให้เห็นความสำคัญของกิจกรรม เสริมหลักสูตร
วิชาภาษาไทยให้มากยิ่งขึ้น

ข. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

ในการวิจัยครั้งต่อไป ควรศึกษาวิจัย เรื่อง โครงการจัดกิจกรรม
เสริมหลักสูตรวิชาภาษาไทย ในสถาบันอุดมศึกษาอื่น ๆ เพื่อเปรียบเทียบกับวิทยาลัยครู
ว่าเหมือนกันหรือต่างกันอย่างไร

ศูนย์วิทยุทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย